

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3667/2025
21.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Ратко Иванов, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2213/25 од 11.09.2025. године, у седници одржаној 21.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2213/25 од 11.09.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2213/25 од 11.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 16/24 од 03.04.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од 01.11.2020. године до 30.09.2023. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од 01.11.2020. године до 30.09.2023. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца АА на износе досуђене ставом првим изреке пресуде и за тужиоца ББ на износе досуђене ставом другим изреке уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, а за период од 01.11.2020. године до 30.11.2023. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 625.979,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 2213/25 од 11.09.2025. године, године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду

Првог основног суда у Београду П1 16/24 од 03.04.2025. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужилаца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име неисплаћених зарада за период од 01.11.2020. године до 30.09.2023. године. Побијана одлука, којом је тужбени захтев тужилаца усвојен, донета је применом одредбе члана 104. став 1. и 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), на основу утврђеног чињеничног стања да су тужиоци у утуженом периоду радили код тужене обављајући рад по налогу својих претпостављених, о ком раду су подносили извештаје, а да им тужена зараду није исплатила. Указивање тужене у ревизији на одлуке Врховног касационог суда донете у предметима са истим правним основом, као у овом правном предмету, нису од утицаја на одлучивање, имајући у виду да се одлуке у тим предметима не заснивају на истом чињеничном стању као у овом предмету, па због тога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим ако се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености тог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци као обични супарничари су поднели 30.01.2024. године, а вредност предмета спора је 2.197.469,77 динара, односно 2.286.750,98 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа (код којих је ревизија увек дозвољена), а да је побијана вредност предмета спора за оба тужиоца понаособ испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић